

Sygn. akt: I C 1675/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 lipca 2018 roku w Szczytnie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G.,

przeciwko D. S.,

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G. na rzecz pozwanego D. S. kwotę 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)

Sygn. akt I C 1675/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. w pozwie przeciwko D. S. domagał się zasądzenia kwoty 19.510,31 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu, w tym opłaty od pozwu w wysokości 300 złotych, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania twierdził, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na skutek umowy cesji wierzytelności zawartej w dniu 4 lipca 2014 roku z (...) Bank (...) S.A. w W., na podstawie której stał się następcą pierwotnego wierzyciela uzyskując wierzytelność wobec pozwanego D. S. wynikającą z umowy pożyczki nr (...) zawartej przez pozwanego i wierzyciela pierwotnego w dniu 4 lutego 2011 roku. Powód twierdził, że umowa pożyczki została wypowiedziana i z dniem 15 stycznia 2012 roku wierzytelność wynikająca z tej umowy stała się wymagalna. Na kwotę objętą żądaniem pozwu składały się zaś: kwota 13.933,39 złotych tytułem niespłaconego kapitału, kwota 5.576,92 złote tytułem sumy odsetek od kapitału naliczonych od dnia następnego po dacie wymagalności do dnia sporządzenia pozwu.

Sąd Rejonowy w Szczytnie w dniu 13 listopada 2017 roku wydała nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt I Nc 1081/17)

Pozwany D. S. w ustawowym terminie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu kwestionował żądanie pozwu co do zasady i co do wysokości podnosząc zarzuty: braku legitymacji czynnej, nie wykazania wysokości roszczenia, jego wymagalności oraz zarzut przedawnienia.

Pozwany twierdził, że powód nie wykazał skutecznego nabycia od wierzyciela pierwotnego wierzytelności dochodzonej w przedmiotowej sprawie, albowiem nie przedłożył umowy cesji wierzytelności. Nie przedłożył umowy źródłowej ze wszystkimi jej załącznikami, nie sposób więc zdaniem pozwanego zweryfikować istnienia roszczenia powoda. Nadto, nie wykazał jakie są części składowe żądanej przez niego kwoty oraz w jaki sposób zostały one wyliczone, jak również kiedy roszczenie powoda stało się wymagalne, albowiem brak jest oświadczenia o wypowiedzeniu umowy i jego doręczenia pozwanemu. Pozwany uzasadniając zarzut przedawnienia wskazał, że żądanie powoda opiera się, co wynika z uzasadniania pozwu, o umowę pożyczki zawartą w dniu 4 lutego 2011 roku, która miała zostać wypowiedziana 15 stycznia 2012 roku. Licząc więc termin 3 – letniego przedawnienia od tej daty roszczenie wynikające z umowy z dnia 4 lutego 2011 roku przedawniło się z dniem 15 stycznia 2015 roku, pozew zaś został złożony w październiku 2017 roku. Powód nie wykazał zaś istnienia żadnych okoliczności, które bieg terminu przedawnienia przerwały.

Powód w odpowiedzi na sprzeciw przedłożył wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 4 lipca 2014 roku wraz z notarialnym poświadczeniem podpisu złożonego pod tą umową, aneksem nr (...) i załącznikiem. Twierdził, że w załączniku do aneksu nr (...) pod poz. 742 wskazano jako nabywaną wierzytelność przysługującą wierzycielowi pierwotnemu od pozwanego przez wskazanie danych osobowych pozwanego jego numeru PESEL numeru umowy, daty zawarcia, wysokości zadłużenia na dzień 11 lipca 2014 roku, wysokość kapitału i odsetek.

Odnosząc się do zarzutu niewykazania wysokości roszczenia i jego wymagalności powołując się na umowę cesji wierzytelności, aneks do tej umowy i załącznik wskazał jakie kwoty składały się na wierzytelność, którą nabył, a które wynikają wprost z tych dokumentów. Twierdził, że wierzyciel pierwotny wykonał zobowiązanie względem pozwanego wynikające z umowy zawartej 4 lutego 2011 roku. Wysokość kwoty kapitału i wymagalność całego roszczenia potwierdza bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 18 października 2012 roku wraz z postanowieniem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 22 stycznia 2013 roku (sygn. akt XI Co 154/13). Powód wskazał, że w bankowym tytule egzekucyjnym odsetki należne wierzycielowi pierwotnemu określono na kwot 1.394,48 złotych, a zatem na kwotę niższą niż to wynika z aneksu nr (...) do umowy przelewu wierzytelności, co uzasadnione było krótszym okresem naliczania tych odsetek. Powód twierdził, że pozwany w dniu 27 maja 2015 roku dokonał wpłaty na konto wierzyciela pierwotnego kwoty 2.964,86 złotych i wpłata ta została przekazana powodowi w dniu 7 lipca 2015 roku i rozliczona na poczet odsetek wynikających z załącznika do aneksu nr (...). Na potwierdzenie otrzymania wpłaty przez pozwanego powód przedłożył potwierdzenie transakcji z dnia 7 lipca 2015 roku dotyczącej również kwot wpłaconych przez innych dłużników po nabyciu przez powoda wierzytelności od wierzyciela pierwotnego. Powód twierdził, że nie dysponuje innym potwierdzeniem wpłaty kwoty 2.964,86 złotych dokonanej przez pozwanego i w związku z tym wniósł o zobowiązanie pozwanego do przedłożenia w trybie art. 248 k.p.c. potwierdzenia wpłaty tej kwoty.

Powód twierdził, że na zobowiązanie pozwanego składały się kwota 13.933,39 złotych tytułem niespłaconego kapitału, kwota 5.576,92 złote tytułem sumy odsetek od kapitału, na którą składały się: 1.911,11 złotych tytułem pozostałej do zapłaty kwoty odsetek wynikających z załącznika do aneksu nr (...), 1.415,48 złotych tytułem odsetek naliczonych od kapitału od dnia 12 lipca 2014 roku do dnia 7 lipca 2015 roku, 2.250,33 złote tytułem odsetek naliczonych od kapitału od dnia 8 lipca 2015 roku do dnia sporządzenia pozwu tj. do 3 października 2017 roku. Wyliczenie odsetek nastąpiło z uwzględnieniem daty wpływu wpłaty pozwanego w dniu 27 maja 2015 roku.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia powód twierdził, że jest on niezasadny. Kwota wynikająca z umowy kredytu łączącej pozwanego z wierzycielem pierwotnym stała się wymagalna w związku z wypowiedzeniem umowy. Powód przyznał, że nie dysponuje oświadczeniem wierzyciela pierwotnego o wypowiedzeniu umowy, jednakże powołując się na stanowisko judykatury podkreślił, że w przypadku wątpliwości w ustaleniu daty wymagalności należy uznać, że wymagalność roszczenia miała miejsce najpóźniej w chwili wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, co w przedmiotowej sprawie miało miejsce 18 października 2012 roku. Bieg trzyletniego terminu przedawnienia został zaś przerwany przez pozwanego na skutek niewłaściwego uznania długu Pierwsze, jak twierdził powód przerwanie biegu terminu przedawnienia nastąpiło w związku z deklaracjami pozwanego odnośnie spłaty zadłużenia złożonymi telefonicznie m.in. w dniach: 15 września 2014 roku, 26 lutego 2015 roku, 6 marca 2015 roku, 2 kwietnia 2015 roku. Nadto, pozwany w dniu 27 maja 2015 roku dokonał wpłaty kwoty 2.964,86 złotych, co jak twierdził powód również stanowiło niewłaściwe uznanie długu i spowodowało przerwanie biegu przedawnienia. Licząc zaś termin przedawnienia na nowo od dnia 27 maja 2015 roku i uwzględniając datę wniesienia pozwu roszczenie objęte tym pozwem nie uległo przedawnieniu.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany D. S. w dniu 4 lutego 2011 roku zawarł umowę pożyczki nr (...) z (...) Bankiem (...) S.A. w W.. Na jej podstawie pożyczkodawca udzielił pozwanemu pożyczki w wysokości 14.766,31 złotych, którą pozwany zobowiązał się spłacić zgodnie z harmonogramem stanowiącym załącznik do umowy w 96 miesięcznych ratach. Pożyczka została uruchomiona w dniu 4 lutego 2011 roku.

(dowód: umowa pożyczki k. 10-13, harmonogram spłat kredytu k. 54-56, wyciąg z taryfy prowizji i opłat bankowych k. 57, deklaracja zgody na objęcie grupowym ubezpieczeniem k. 58-60, potwierdzenie uruchomienia kredytu k. 61)

(...) Banki (...) S.A. w W. w dniu 18 października 2012 roku wystawiła bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), a Sąd Rejonowy w Olsztynie postanowieniem z dnia 22 stycznia 2013 roku wydanym w sprawie XI Co 154/13 nadał mu klauzulę wykonalności.

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) k. 63, postanowienie SR w Olsztynie z dnia 22 stycznia 2013 roku k. 62)

Dnia 4 lipca 2014 roku (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. w W. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności przysługujące (...) Bankowi (...) S.A. w W. wobec osób fizycznych z tytułu kredytów gotówkowych, pożyczek gotówkowych i sald debetowych. W dniu 7 sierpnia 2014 roku strony tej umowy zawarły aneks nr (...) do tej umowy, w którym określiły cenę ostateczną za sprzedaż wierzytelności, zaś w załączniku nr 1 do aneksu umowy skazano wierzytelności będące przedmiotem przelewu. Pod pozycją 742 została wymieniona wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 4 lutego 2011 roku, ze wskazaniem danych osobowych i adresowych pozwanego, wysokości zadłużenia, w tym kapitału, odsetek i kosztów

(dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 39-43, aneks nr (...) do umowy sprzedaży wraz z fragmentem załącznika k. 44-53)

W dniu 28 lipca 2014 roku (...) Bank (...) S.A. w W. skierowała do pozwanego zawiadomienie o dokonaniu na podstawie umowy zawartej dnia 9 lipca 2014 roku przelewu wierzytelności wynikającej z umowy numer (...). Kolejno, powód w dniu 8 grudnia 2015 roku skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 17.730,28 złotych

(dowód: zawiadomienie k. 8, wezwanie do zapłaty k. 9)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Nabywca wierzytelności (cesjonariusz) w wyniku przelewu wierzytelności nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim istniała ona w chwili zawarcia umowy o jej przeniesienie. Na nabywcę wierzytelności przechodzi więc ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (wyrok SN z dnia 5 września 2001 roku, I CKN 379/00).

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanego wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości. Zgodnie z art. 509 k.c., aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność.

W warunkach niniejszej sprawy jako niewątpliwym należy uznać fakt zawarcia przez powoda i (...) Bank (...) S.A. w W. w dniu 4 lipca 2014 roku umowy przelewu wierzytelności. Z umowy tej, wynika, że jej przedmiotem były wierzytelności skonkretyzowane w załączniku nr 1 do umowy. Powód przedłożył umowę przelewu wierzytelności, aneks do tej umowy oraz fragment załącznika nr 1 do aneksu, z których to dokumentów wynika, że przedmiotem przelewu była wierzytelność jaką (...) Bank (...) S.A. w W. posiadała względem pozwanego, a która to wierzytelność wynikała z umowy pożyczki zawartej dnia 4 lutego 2011 roku. Tym samym powód, w ocenie Sądu wykazał istnienie legitymacji procesowej czynnej w przedmiotowej sprawie.

Złożone przez powoda dokumenty w postaci umowy pożyczki, bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) oraz postanowienia Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 22 stycznia 2013 roku o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu stanowią dowód, że pozwany zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. w W. umowę pożyczki i że wierzytelność wynikająca z tej umowy w dniu 18 października 2012 roku (tj. w dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego) istniała i była wymagalna, a nadto, że tytuł ten nadawał się do wykonania w drodze egzekucji. Pozwany ostatecznie nie kwestionował faktu zawarcia tej umowy. Powyższe jednakże nie mogło stanowić podstawy do uwzględnienia powództwa, albowiem pozwany podniósł zarzut przedawnienia, który w ocenie Sądu jest zarzutem skutecznym.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. W myśl natomiast art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata.

W przedmiotowej sprawie poza sporem jest, że roszczenie o zwrot kwoty udzielonej pożyczki i należności z nim związanych jest roszczeniem z działalności gospodarczej, co uzasadnia przyjęcie 3-letniego terminu przedawnienia.

Zgodnie z przepisem art. 120 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W doktrynie wymagalność roszczenia utożsamiana jest z chwilą, z której upływem wierzyciel może domagać się od dłużnika spełnienia świadczenia, a więc w momencie upływu terminu na jaki umowa została zawarta, ewentualnie

upływu okresu wypowiedzenia umowy, co nastąpić miało zgodnie z twierdzeniem powoda z dniem 15 stycznia 2012 roku. Tej ostatniej daty powód jednakże w żaden sposób nie wykazał. Przyjąć więc należy, że roszczenie wynikające z umowy pożyczki, na którą powołuje się powód stało się wymagalne w dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego tj. 18 października 2012 roku. Tak więc przy przyjęciu 3-letniego okresu przedawnienia roszczenie wynikające z umowy pożyczki uległo przedawnieniu z dniem 18 października 2015 roku.

Powód odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia twierdził, że zarzut ten jest niezasadny, albowiem pozwany dokonał niewłaściwego uznania długu. Powód twierdził, że pozwany w rozmowach telefonicznych w dniach: 15 września 2014 roku, 26 lutego 2015 roku, 6 marca 2015 roku, 2 kwietnia 2015 roku deklarował spłatę zadłużenia, zaś 27 maja 2015 roku dokonał wpłaty kwoty 2.964,86 złotych i w ocenie powoda dopiero o tej dacie biegnie na nowo termin przedawnienia roszczenia.

W myśl przepisu art. 123 § 1 pkt 2 k.p.c. bieg przedawnienia roszczenia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę przeciwko której roszczenie przysługuje.

Tradycyjnie wyróżnia się dwa rodzaje uznania długu: uznanie właściwe oraz uznanie niewłaściwe. To pierwsze ma formę umowy zawartej między dłużnikiem a wierzycielem, której kluczowym elementem jest oświadczenie dłużnika, w którym potwierdza on istnienie swojego długu względem wierzyciela. Uznanie niewłaściwe natomiast jest oświadczeniem wiedzy dłużnika (mogącym mieć formę wypowiedzi lub innego działania) wyrażającym jego świadomość istnienia roszczenia.

Uznanie niewłaściwe, a na takie powoływał się powód, polega na tym, że dłużnik nie składa wprawdzie wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania wierzyciel może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciężącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia, ponadto dłużnik uznaje w takim wypadku świadczenie za istniejące, nie kwestionuje go. Sens instytucji uznania roszczenia polega na tym, że dłużnik zapewnia wierzyciela o wykonaniu zobowiązania, w związku z czym wierzyciel nie musi obawiać się upływu przedawnienia roszczenia, gdyż uznanie powoduje przerwanie biegu przedawnienia. (wyrok SA w Katowicach z dnia 9 lutego 2017 r. V ACa 374/16, wyrok SA w Szczecinie z dnia 20 kwietnia 2016 r. I ACa 1063/15, wyrok SA w Krakowie z dnia 8 kwietnia 2016 r. I ACa 1481/15). Uznanie (właściwe i niewłaściwe) nie wymaga zachowania szczególnej formy prawnej, i może być dokonane nie tylko w sposób wyraźny, ale także przez podjęcie czynności, z których wynika, że dłużnik jest świadomy długu (postanowienie SN z dnia 8 października 1982 r. I CZ 106/82).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że powód swych twierdzeń odnośnie dokonania przez pozwanego uznania długu w żaden sposób nie udowodnił. Pozwany okoliczności te kwestionował. Wobec powyższego to na powodzie zgodnie z treścią art. 6 k.c. spoczywał ciężar udowodnienia faktu, z którego wywodzi skutki prawne. Z powołanego przepisu wynika jedna z naczelnych zasad procesu sądowego polegająca na tym, że dowód wykazania prawdziwości określonego faktu obciąża tego, kto się na dany fakt powołuje dla uzasadnienia dochodzonego przed sądem prawa. Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Nierealizowanie przez stronę wspomnianego „obowiązku” naraża ją na niekorzystne skutki procesowe swoich działań, w postaci przegrania procesu sądowego. Podkreślić bowiem należy, iż nie jest dowodem samo twierdzenie, że pozwany deklarował chęć spłaty, czy też że dokonał częściowej spłaty roszczenia. Przedłożone przez powoda potwierdzenie przelewu - kwoty 16.339,70 złotych - dokonanego przez (...) Bank (...) S.A. w W. na rzecz powoda w dniu 7 lipca 2015 roku nie stanowi zaś dowodu potwierdzającego wpłatę dokonana przez pozwanego w dniu 27 maja 2015 roku kwoty 2.964,86 złotych. Na marginesie należy jedynie zwrócić uwagę, że nawet częściowe spłacenie długu stanowić może uznanie długu jedynie gdy z okoliczności danej sprawy nie wynika, aby dłużnik kwestionował pozostałą część długu.

Reasumując, termin przedawnienia roszczenia wynikającego z umowy zawartej dnia 4 lutego 2011 roku upłynął z dniem 18 października 2015 roku, powód zaś nie wykazał, aby nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia na podstawie zdarzeń, na które w toku procesu powoływał się. Pozew w przedmiotowej sprawie został wniesiony do Sądu w dniu

23 października 2017 roku. Powód na podstawie umowy z dnia 4 lipca 2014 roku nabył wierzytelność jeszcze nie przedawnioną, ale na skutek własnych zaniechań doprowadził do przedawnienia nabytego roszczenia. pozwany, podnosząc zarzut przedawnienia skutecznie uchylił się od obowiązku spełnienia świadczenia objętego pozwem, dlatego powództwo jako przedawnione zostało oddalone (art. 509 k.c. w zw. z art. 117 § 2 k.c.)

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwoty po 3.617 złotych. Na kwotę tą składały się: wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym, a którego wysokość została ustalona na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (j.t. Dz.U. 2018r., poz. 265) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
- S., (...)